

ԻՐ ԳՐԱԿԱՆ ԱՐԴԻՒՆՔՆԵՐԸ

Գրիգոր Կեսարացի իր ժամանակին զարգացած եկեղեցականներէն էր, գրաբարի հմուտ և բանաստեղծ: «Էր վկայեալ յամենեցունց եւ յոյժ հմուտ աստուծայնոց հին եւ նոր Կտակարանաց, նաեւ տեղակ արտաբնոցն հանճարաց» (Յալմէք Բ. Կեսարացի) և «Բանիքուն եւ սիրող իմաստասիրական հանճարոյ» (Աւետիկ Գարեթեղի, էջ 442): Կոչուած է նաեւ «*ֆաջ հոնեսոր*» և «*ֆաջ եւ անյաղք փիլիսոփայ*» (Սրուանձաեանց, Թուրք Աղբաւ Ա. էջ 294):

Յակոբ քհ. Կեսարացի կը հաստատէ թէ անիկա գրած էր «Միխրարական բանս՝ վասն մահուան վարդապետին խրոյ՝ Տեռ Սրապիոն ֆաջ հոնեսորին, հատեղ եւ զանազան բանիւք»:

Գրած է նաեւ երկու Գանձ և երկու Տաղ այբուբենի կարգաւ «զարմանալի եւ խրթին բանիւք» (Յալմէք Բ. Կեսարացի) և զրկած է Ամիրթ:

Ասոնց պատճեններն են հաւանօրէն Վիեննայի Միխիթարեանց վանքը 1678ին գրուած Յակոբ Թօխաթցիի տաղաչափեալ Սաղմոսարանին վերջը գտնուած երկու